

Комзюк А.Т.

Харківський національний університет внутрішніх справ

Комзюк М.А.

Харківський національний університет внутрішніх справ

Луній Є.А.

Полтавський державний медичний університет

ВИКОНАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ АКТІВ: НОВАЦІЇ ПРИЙНЯТОГО ЗАКОНУ «ПРО АДМІНІСТРАТИВНУ ПРОЦЕДУРУ»

Метою наукової статті є визначення сутності виконання адміністративних актів, особливостей його законодавчого регулювання у зв'язку з прийняттям нового Закону «Про адміністративну процедуру». Визначено сутність виконання адміністративних актів, особливості його законодавчого регулювання у прийнятому Законі України «Про адміністративну процедуру». Проаналізовано розуміння поняття адміністративного акта в літературі та законодавстві, виділено його властивості. Виконання адміністративного акта визначено як здійснення, реалізація прийнятого рішення, яке у ньому викладено. Зазначено, що виконання адміністративного акта можливе у різноманітних формах. Виділено кілька можливих видів (способів) виконання адміністративних актів: залежно від суб'єкта його виконання, ставлення зобов'язаної особи до виконання, джерела правового регулювання виконання. Основну увагу приділено примусовому виконанню адміністративних актів, характеристиці заходів впливу, які можуть застосовуватись адміністративним органом до зобов'язаної особи, та гарантіям їх застосування. Аналіз норм Закону України «Про адміністративну процедуру» дозволяє стверджувати про кілька можливих видів (способів) виконання адміністративних актів. Перш за все, залежно від суб'єкта можливе його виконання адміністративним органом, який прийняв адміністративний акт, іншим адміністративним органом, якому акт передається на виконання (наприклад, Державною виконавчою службою), або самою особою, на користь якої адміністративний акт прийнятий. Останнє стосується випадків, коли виконання адміністративного акта не потребує додаткових дій адміністративних органів, що також можна розглядати як критерій для виділення видів виконання. Зроблено висновок, що багато положень Закону «Про адміністративну процедуру» щодо виконання адміністративних актів потребують уточнень, узгодження з іншими нормами або ж системного впорядкування. Перед адміністративістами постало завдання глибокого осмислення змісту даного Закону, його місця серед джерел адміністративного права, а також вироблення відповідних пропозицій та рекомендацій щодо його вдосконалення.

Ключові слова: адміністративна процедура, стадія, адміністративний акт, виконання, забезпечення виконання, заходи впливу.

Постановка проблеми. Концепція адміністративних актів є однією з центральних у доктрині адміністративного права, оскільки діяльність щодо їх підготовки, прийняття та виконання за великим рахунком переважно й становить зміст публічного управління. Значення цієї концепції особливо зросло з прийняттям Закону України «Про адміністративну процедуру» [1] (далі – Закон), яким врегульовано порядок розгляду адміністративних справ адміністративними органами, результатом якого і є прийняття адміністративних актів, іншими словами – загальні засади і порядок

здійснення адміністративних проваджень. Тобто можна відзначити нерозривний зв'язок категорій «адміністративний акт» і «адміністративне провадження».

Закон «Про адміністративну процедуру» має досить тривалу і складну історію розробки та прийняття. Починаючи з 90-х рр. минулого століття, практично відразу після відновлення державності України адміністративісти постійно вели мову про проблему його відсутності серед джерел адміністративного права. Коли ж ця важлива подія сталася, постала гостра необхідність

у дослідженні змісту зазначеного Закону, в тому числі питань виконання адміністративних актів та засобів його забезпечення, адже саме ця стадія завершує адміністративні провадження, завдяки чому досягається їх мета.

Стан дослідження проблеми. У вітчизняній юридичній літературі, як науковій, так і навчальній, теорія адміністративних актів отримала певну розробку. Їх загальним питанням присвячено праці В. Б. Авер'янова, О. М. Бандурки, В. М. Бевзенка, Ю. П. Битяка, Т. О. Коломоєць, В. К. Колпакова, О. В. Кузьменко, Д. М. Лук'янця, Р. С. Мельника, О. Ю. Салманової та інших вчених. Проте в них відсутнє однакове розуміння поняття адміністративних актів, недостатня увага, на нашу думку, приділялась також проблемам їх виконання. В основному дослідники зосереджувались на чинності та дії цих актів, про їх виконання практично не йшлося (як приклад можна навести кілька видань [2, с. 282–285; 3, с. 225–226]). Із прийняттям згаданого Закону це питання ще більше актуалізується.

Завданням даного дослідження є визначення сутності виконання адміністративних актів, особливостей його законодавчого регулювання у зв'язку з прийняттям нового Закону «Про адміністративну процедуру».

Виклад основного матеріалу. Публічне управління, як зазначалось, здійснюється шляхом прийняття та реалізації відповідних рішень, переважна більшість яких є адміністративними актами. Варто звернути увагу на той факт, що лише з прийняттям Закону «Про адміністративну процедуру» його поняття отримало офіційне визначення, до того автори тлумачили його не однаково. Останнім часом все частіше адміністративний акт почали розуміти як підзаконне, владне, одностороннє волевиявлення, рішення органів публічної адміністрації (їх посадових осіб), яке прийняте в межах їх компетенції та містить індивідуальні приписи щодо виконання завдань і реалізації функцій цих органів, пов'язане з виникненням, зміною чи припиненням правовідносин з метою забезпечення прав, свобод та законних інтересів фізичних або юридичних осіб [4, с. 175]. Подібне визначення закріплено і в ст. 2 Закону – це рішення або юридично значуща дія індивідуального характеру, прийняте (вчинена) адміністративним органом для вирішення конкретної справи та спрямоване (спрямована) на набуття, зміну, припинення чи реалізацію прав та/або обов'язків окремої особи (осіб) [1]. Як видно з цих визначень, адміністративний акт, по-перше, є або рішенням, або юри-

дично значущою дією індивідуального характеру, по-друге, його приймає (вчиняє) адміністративний орган в межах вирішення конкретної справи, тобто під час виконання владних повноважень і, по-третє, воно спрямоване на забезпечення реалізації прав, свобод та законних інтересів фізичних та юридичних осіб. Саме такі властивості адміністративних актів відображено і в документах Ради Європи, зокрема Резолюції 77 (31) Комітету Міністрів Ради Європи про захист особи відносно актів адміністративних органів від 28.09.1977 р., відповідно до якої такими актами визнаються будь-які індивідуальні заходи або рішення адміністративних органів, які були прийняті в ході здійснення публічної влади і які за своїм характером безпосередньо впливають на права, свободи або інтереси осіб, як фізичних, так і юридичних [6, с. 460], а також у законодавстві зарубіжних країн (наприклад, Закон про адміністративну процедуру ФРН адміністративним актом визнає будь-яке розпорядження, рішення або інший суверенний захід, який приймає орган влади для врегулювання окремого випадку у сфері публічного права і який має безпосередню, спрямовану назовні правову дію [6, с. 206]). Отже, можна визнати, що норми українського Закону щодо розуміння адміністративного акта цілком відповідають зарубіжному досвіду.

Зазначений Закон дуже детально врегулював усі питання, які стосуються підготовки та прийняття адміністративних актів в ході адміністративного провадження на відповідних його стадіях. Не акцентуючи увагу на розумінні поняття та видів цих стадій, зазначимо, що завершальною завжди визнається виконання прийнятого рішення, тобто адміністративного акта. Ця стадія у провадженні є також вирішальною, адже виконання зазначеного акта означає досягнення мети провадження, яка, як зазначалося, полягає у забезпеченні реалізації прав, свобод та законних інтересів фізичних та юридичних осіб. Без досягнення цієї мети вся діяльність адміністративного органу буде безрезультатною, тобто марною.

Адміністративний акт як офіційний документ (мова буде йти саме про оформлені рішення, оскільки юридично значуща дія як вид адміністративного акта виконується в момент її вчинення) має загальнообов'язковий характер, тобто він має бути виконаний. Про обов'язковість виконання адміністративного акта йдеться відразу у двох статтях Закону, 92-й і 93-й, проте визначення поняття виконання у них відсутнє. У загальносемантичному розумінні «виконання» означає здій-

снення чого-небудь, реалізацію завдання, задуму і т. ін. [7]. Отже, виконання адміністративного акта полягає у здійсненні, реалізації прийнятого рішення, яке у ньому викладено.

Перш ніж говорити про порядок виконання адміністративного акта, необхідно наголосити, що виконанню підлягає тільки акт, який набрав чинності. Саме з дня набрання ним чинності адміністративний акт є обов'язковим до виконання, що передбачено ч.1 ст. 92 Закону. У зв'язку з цим важливим є визначення його конкретного моменту. Тому у Законі чинності та припиненню дії адміністративного акта присвячено спеціальну главу, а ст. 74 має назву «Набрання чинності адміністративним актом», у якій встановлено, що він набирає чинності стосовно учасника адміністративного провадження з дня доведення його до відома відповідної особи, якщо інший строк набрання ним чинності не передбачено законом або самим адміністративним актом [1]. У цій главі встановлено також детальний порядок доведення адміністративного акта до відома особи, його дії та втрати ним чинності. В той же час в ній варто було б також встановити правило, що у випадку втрати чинності адміністративним актом, виконання якого не закінчено, його виконання припиняється з відшкодуванням всіх витрат, понесених особою під час вже виконаних дій.

Варто зазначити, що виконання адміністративного акта можливе у різноманітних формах, воно не завжди означає вчинення якихось спеціальних дій з боку адміністративних органів, що відображено у ст. 92 Закону, адже це залежить від змісту акта, тобто того, яке саме рішення в ньому відображено. Маються на увазі види адміністративних актів з урахуванням їх правових наслідків – правоуповноважувальні (наприклад, видача ліцензії на здійснення певного виду діяльності тощо), зобов'язальні (припис контролюючого органу про необхідність усунення порушень певних правил, вимога вчинити певні дії, наприклад, поліцейський уповноважений вимагати від особи (осіб) залишити визначене місце на певний строк або заборонити чи обмежити особам доступ до визначеної території або об'єктів, якщо це необхідно для забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони життя і здоров'я людей [8]), заборонні (заборона Державною прикордонною службою України іноземцю в'їзду в Україну) й такі, що містять відмову (відмова у наданні певного дозволу тощо, наприклад, відмова органу Національної поліції у наданні дозволу на придбання зброї у зв'язку

з невідповідністю особи встановленим вимогам) [5, с. 279; 3, с. 221].

У зв'язку з цим можна стверджувати, що стадія виконання адміністративного акта у розумінні здійснення адміністративним органом певних спеціальних дій в адміністративному провадженні не є обов'язковою, адже у визначенні поняття цього провадження в ст. 2 Закону йдеться про те, що воно завершується прийняттям адміністративного акта і лише в необхідних випадках – також його виконанням.

Аналіз норм Закону дозволяє стверджувати про кілька можливих видів (способів) виконання адміністративних актів. Перш за все, залежно від суб'єкта можливе його виконання адміністративним органом, який прийняв адміністративний акт, іншим адміністративним органом, якому акт передається на виконання (наприклад, Державною виконавчою службою), або самою особою, на користь якої адміністративний акт прийнятий. Останнє стосується випадків, коли виконання адміністративного акта не потребує додаткових дій адміністративних органів, що також можна розглядати як критерій для виділення видів виконання.

Водночас варто звернути увагу на логіку розміщення та зміст статей у Розділі VIII Закону, присвяченому виконанню адміністративних актів. Незрозуміло, чому статтю, яка визначає суб'єкта, тобто орган виконання, не поміщено перед статтею 92, що має назву «Звернення до виконання адміністративного акта», або відразу після неї, адже у цьому розділі практично йдеться про дії саме цього органу? Не зовсім коректною є також назва згаданої ст. 92 Закону, оскільки власне про звернення акта до виконання в ній взагалі нічого не сказано, вона встановлює правило про обов'язковість виконання адміністративного акта, тому саме так і має називатись. Але у Законі ця назва має наступна стаття – 93-я, у якій насправді мова йде про примусове виконання адміністративного акта та його засоби, відтак і назва має йому відповідати. Примусовому виконанню адміністративних актів у Законі приділено найбільше уваги, на ньому варто зупинитися детальніше.

Зрозуміло, що примусовий порядок виконання адміністративних актів застосовується, задіюється тоді, коли акт не виконано добровільно. Можна стверджувати, що у цьому випадку адміністративний орган використовує владний «ресурс» для забезпечення реального виконання свого рішення. Зарубіжні автори зазначають навіть, що виконання адміністративних актів є законною формою адміністративного

примусу [9]. Це справедливо саме щодо випадків ухилення особи від виконання адміністративного акта.

Порядок примусового виконання адміністративних актів, визначений Законом «Про адміністративну процедуру», можна назвати загальним, оскільки у конкретних адміністративних провадженнях такий порядок визначається власними правовими джерелами (джерело правового регулювання виконання – це ще один критерій для виділення його видів). Наприклад, примусове виконання постанов про накладення адміністративних стягнень детально врегульовано Кодексом України про адміністративні правопорушення [10], у якому цьому питанню присвячено спеціальний розділ.

Крім того, у ст. 93 Закону «Про адміністративну процедуру» встановлено, що він не регулює примусове виконання адміністративного акта, якщо воно здійснюється в порядку, визначеному Законом «Про виконавче провадження». У ст. 3 останнього передбачено, що відповідно до нього підлягають примусовому виконанню, зокрема рішення на підставі таких виконавчих документів як виконавчі написи нотаріусів; посвідчення комісії по трудових спорах, що видаються на підставі відповідних рішень таких комісій; постанови органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, у випадках, передбачених законом; рішення інших державних органів та Національного банку України, які законом визнані виконавчими документами; рішення (постанови) суб'єктів державного фінансового моніторингу (їх уповноважених посадових осіб), якщо їх виконання за законом покладено на органи та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень, тощо [11].

Примусове виконання адміністративних актів відповідно до Закону «Про адміністративну процедуру» передбачає застосування адміністративним органом до особи заходів впливу, передбачених ст. 93: 1) вчинення дій за рахунок зобов'язаної особи – адресата адміністративного акта іншою особою; 2) накладення грошового стягнення; 3) безпосереднього впливу, що здійснюється з підстав та у порядку, визначених законом [1]. Такі заходи для науки адміністративного права досі були невідомими, тому вони потребують окремого детального дослідження, яке в межах однієї статті здійснити нереально. Наразі з'ясуємо їх зміст у загальних рисах.

Варто нагадати, що про подібні заходи, які широко використовуються у європейських країнах і які в Україні мають прийти на зміну інсти-

туту адміністративного примусу, свого часу писали І. Коліушко та О. Банчук, які запропонували звузити зміст адміністративного примусу лише до процедури примусового виконання адміністративних актів [12]. В цілому підтримуючи таку позицію, все ж зовсім відмовлятися від інституту адміністративного примусу навряд чи доцільно [13], тим більше, що запропоновані способи забезпечення виконання в законодавстві практично не врегульовано. Як далі буде показано, прийняттям Закону «Про адміністративну процедуру» виправити ситуацію поки не вдалося.

Отже, першим заходом забезпечення примусового виконання адміністративних актів названо виконання дій за рахунок зобов'язаної особи. Щодо нього ст. 95 Закону передбачає, що у разі якщо передбачене адміністративним актом зобов'язання не виконується зобов'язаною особою – адресатом адміністративного акта, але його виконання може забезпечити інша особа, орган виконання може доручити такій особі виконання зазначеної дії за рахунок зобов'язаної особи. Адміністративний орган має також право, якщо це можливо, самостійно виконати дію, передбачену адміністративним актом, за рахунок зобов'язаної особи. У такому випадку цей орган має право вимагати від зобов'язаної особи відшкодування у повному обсязі витрат, пов'язаних із самостійним виконанням ним адміністративного акта [1]. Проблемою практичної реалізації такого заходу варто визнати те, що в адміністративному законодавстві практично відсутні норми, які б передбачали повноваження суб'єктів публічної адміністрації самостійно приймати подібні рішення, оскільки мова переважно йде про обмеження майнових прав осіб, що є прерогативою судів. Наприклад, загальновідомі рішення про знесення об'єкта самовільного будівництва за рахунок забудовника приймаються у судовому порядку, вони не є адміністративними актами.

Другим заходом є «грошове стягнення», яке вже через саму цю назву викликає запитання. У вітчизняному законодавстві цим терміном позначається один із заходів забезпечення кримінального провадження. Як уявляється, термінологію кримінального процесу в адміністративних провадженнях використовувати недоцільно. У різних законах для позначення грошового стягнення використовуються конкретні назви – «штраф», «пеня». Наприклад, згаданий Закон «Про виконавче провадження» за невиконання без поважних причин у встановлений виконавцем строк рішення, що зобов'язує боржника виконати певні

дії, передбачає застосування саме штрафу. Останнім часом обговорюється питання про запровадження використання у законодавстві терміна «астрент» – різновиду грошового штрафу, який встановлюється судом у разі невиконання рішення суду та стягується на користь стягувача (позивача), причому мова йде про забезпечення виконання не тільки судових рішень [14; 15]. Відтак ніщо не заважало і в Законі «Про адміністративну процедуру» назвати грошове стягнення зрозумілим терміном «штраф».

Стаття 96 Закону визначає умови (підстави), розміри та порядок застосування грошового стягнення. Воно призначається адміністративним органом у разі якщо адміністративний акт не виконано зобов'язаною особою – адресатом адміністративного акта у встановлений строк і передбачена таким актом дія не може бути виконана іншою особою. Розмір грошового стягнення встановлено у відповідній кількості неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з диференціацією для фізичних і юридичних осіб, хоча логіку встановлення саме таких точних розмірів оцінити важко. Для юридичних осіб максимальний розмір стягнення передбачено близько 30 тис. грн., за повторне невиконання акта він може бути збільшений удвічі. Варто відзначити також досить широкий діапазон можливого впливу: різниця між мінімальним і максимальним розмірами стягнення для фізичних осіб становить майже 8 тис. грн., а для юридичних осіб – понад 27 тис., відповідно у разі повторного невиконання ця різниця подвоюється. Щодо порядку застосування грошового стягнення у ст. 96 Закону передбачено, що адміністративний орган вносить постанову про його накладення. Питання про застосування грошового стягнення вирішується в порядку розгляду і вирішення справи у письмовому адміністративному провадженні. Постанова є виконавчим документом і підлягає примусовому виконанню у порядку, встановленому законодавством про виконавче провадження [1].

Водночас Закон не врегулював важливе питання про обставини, які адміністративний орган має врахувати під час обрання конкретного розміру грошового стягнення. У законодавстві про адміністративні правопорушення, наприклад, таким обставинам присвячено досить багато уваги, їх врахування дозволяє обрати розмір адміністративного стягнення, яке максимально відповідає характеру правопорушення та особі порушника. Зважаючи на значну відмінність у мінімальних і максимальних розмірах

грошового стягнення, визначення таких правил у Законі «Про адміністративну процедуру» також є об'єктивно необхідним.

Крім того, сумніви викликає надання всім без винятку адміністративним органам права на застосування грошового стягнення, адже ними визнаються всі органи виконавчої влади, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, інші суб'єкти, які відповідно до закону уповноважені здійснювати функції публічної адміністрації (ст. 2 Закону) [1]. На нашу думку, види таких органів і посадових осіб має бути чітко визначено, а ще краще доповнити спеціальною нормою Кодексу про адміністративні правопорушення, в якій і врегулювати цю відповідальність.

Третім заходом впливу Закон називає безпосередній вплив, проте ні у ньому, ні в інших законах це поняття не розкривається, відтак що під ним розуміти, залишається загадкою. У чинному законодавстві та в теорії адміністративного права відомі терміни «спеціальні заходи припинення» та «заходи поліцейського примусу», застосування яких передбачає безпосередній фізичний вплив на особу порушника, але невідомо, чи можна їх ототожнювати. Тому потребує роз'яснення положення ст. 97, які повноваження адміністративному органу мають на увазі.

Закон встановлює деякі гарантії застосування зазначених заходів впливу, зокрема захід з повинен відповідати меті, з якою забезпечується виконання адміністративного акта. Відповідно до ст. 93 він обирається таким чином, щоб шкода для зобов'язаної особи та для суспільства була мінімальною. Стаття 97 передбачає вручення зобов'язаній особі письмового попередження про їх застосування у порядку, встановленому для доведення адміністративних актів до відома. Таке попередження має містити строк для виконання відповідного зобов'язання, протягом якого особа може виконати його добровільно; кошторис витрат, які будуть стягнуті із зобов'язаної особи у разі невиконання адміністративного акта у добровільному порядку; види заходів впливу, які можуть бути застосовані [1].

До гарантій належить також врегулювання адміністративного порядку оскарження застосування заходів впливу. Відповідно до ст. 100 Закону скаргу щодо рішення про застосування заходу (заходів) впливу може подати зобов'язана особа протягом п'яти робочих днів з дня доведення до її відома цього рішення адміністративного органу, що зупиняє виконання заходу впливу до

завершення розгляду скарги по суті. При цьому подання скарги обмежено виключно питаннями щодо часу, місця або виду заходу впливу. Якому саме органу подається скарга, Закон не визначає. За загальним правилом, яке закріплено також у ст. 79 Закону, це має бути орган, вищий в порядку підпорядкування щодо органу, чие рішення оскаржується. Проте це правило варто було відобразити також у ст. 100. Орган розгляду скарги приймає рішення щодо неї протягом десяти календарних днів з дня отримання. Звичайно, не виключається і судовий порядок оскарження застосування заходу впливу, проте даний Закон його не визначає, це є предметом регулювання іншого законодавства.

Не зовсім зрозумілим є зміст ст. 99 Закону, у якій ідеться про можливе застосування відповідними правоохоронними органами (залишається загадкою, хто з них є відповідним) примусових заходів з метою подолання опору зобов'язаної особи, а також забезпечення публічної безпеки та порядку під час застосування заходів впливу. Ні поняття цих заходів, ні їх види Закон не визначає. Як уявляється, варто було просто зазначити про залучення в разі необхідності Національної поліції до забезпечення примусового виконання адміністративних актів. Наприклад, у Законі «Про виконавче провадження» ідеться про здійснення примусового виконання окремих рішень саме за участю працівників поліції, а у Законі «Про Національну поліцію» закріплено повноваження поліцейських щодо такої участі.

Виконання адміністративних актів у певних випадках може бути зупинено (припинено) або ж відкладено. Перше можливе у випадках оскарження акта, яке зупиняє його дію, а отже і виконання. Припиняє виконання адміністративного акта також його відкликання або визнання недійсним, що врегульовано Розділом VII Закону. Відстрочити виконання чинного адміністративного акта, згідно зі ст. 92 Закону, може адміністративний орган, який його прийняв, він може також визначити порядок виконання акта.

У ст. 99 Закону, яка, нагадаємо, називається «Застосування примусових заходів», є частина, що взагалі цих заходів не стосується, вона визначає

поняття закінчення виконання адміністративного акта. Воно завершується, якщо в результаті виконання досягнуто поставленої мети. Звісно, це положення має бути закріплено в окремій статті закону.

Наведений аналіз виконання адміністративних актів як завершальної стадії адміністративних проваджень є, звісно, досить поверховим, він стосується переважно його регулювання прийнятим Законом «Про адміністративну процедуру», хоча виконання конкретних актів врегульовано, як зазначалося, багатьма іншими нормативними актами – КпАП, Митним кодексом, численними законами тощо. Порядок співвідношення норм цих законів, їх застосування до конкретних відносин потребує ще осмислення в майбутньому. Наприклад, ст. 1 Закону «Про адміністративну процедуру» серед відносин, на які не поширюється його дія, не називає відносини, що виникають під час провадження в справах про адміністративні правопорушення, а це означає, що здійснення цього провадження, в тому числі виконання постанов про накладення адміністративних стягнень буде регулюватися не КпАП, а цим Законом, з чим важко погодитися. Отже, за час, який залишися до набрання чинності зазначеним законом має бути проведено роботу з метою усунення цих та інших згаданих проблемних питань.

Висновки. Підсумовуючи викладене, варто зазначити, що прийняття Закону «Про адміністративну процедуру» стало вагомим подією для розвитку адміністративно-правового регулювання суспільних відносин, його дія буде поширюватись на всіх суб'єктів публічної адміністрації, які і здійснюють адміністративні провадження, приймають і виконують адміністративні акти, тим самим забезпечуючи реалізацію прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб. В той же час проведений аналіз свідчить, що багато положень Закону щодо виконання адміністративних актів потребують уточнень, узгодження з іншими нормами або ж системного впорядкування. Відтак перед адміністративістами постало завдання глибокого осмислення змісту даного Закону, його місця серед джерел адміністративного права, а також вироблення відповідних пропозицій та рекомендацій щодо його вдосконалення.

Список літератури:

1. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 р. № 3475. *Офіційний вісник України*. № 49. Ст. 2675.
2. Мельник Р. С., Бевзенко В. М. Загальне адміністративне право: Навчальний посібник / За заг. ред. Р. С. Мельника. К.: Ваіте, 2014. 376 с.

3. Адміністративне право України. Повний курс : підручник / В. Галуцько, П. Діхтієвський, О. Кузьменко та ін. ; за ред. В. Галуцька, О. Правоторової. Видання четверте. Херсон : ОЛДІ-ПЛЮС, 2021. 656 с.
4. Салманова О. Ю. Правові акти в управлінській діяльності Національної поліції України : дис. ... докт. юрид. наук / 12.00.07. Х., 2016. 455 с.
5. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). К.: Видавництво «Юридична думка», 2004. 584 с.
6. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / Автор-упорядник В. П. Тимошук. К.: Факт, 2003. 496 с.
7. Словник української мови. URL: <http://sum.in.ua/s/vykonuvaty>
8. Про Національну поліцію : Закон України. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст. 379.
9. Saez S., José A. The administrative acts enforcement in the Spanish law. URL: https://www.scielo.org.mx/scielo.php?pid=S0041-86332016000100009&script=sci_abstract&tlng=en
10. Кодекс України про адміністративні правопорушення. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1984. Додаток до № 51. Ст. 1122.
11. Про виконавче провадження : Закон України. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 30. Ст. 542.
12. Коліушко І., Банчук О. Поняття адміністративного примусу потребує ґрунтовного переосмислення. *Право України*. 2010. № 4. С. 307–313.
13. Комзюк А. Т. Інститут адміністративного примусу в умовах формування нової доктрини адміністративного права. *Сучасна адміністративно-правова доктрина захисту прав людини* : тези доп. та наук. повідомл. учасн. наук.-практ. конф., м. Харків, 17-18 квіт. 2015 року. Х. : Право, 2015. с. 64–68.
14. Астрент – судова неустойка, яка з'явиться в новому ЦК. Пояснює Стефанчук. URL: <https://pravo.ua/astrent-sudova-neustojka-jaka-z-javitsja-u-novomu-ck/>
15. Авторгов А. Астрентом по боржниках <https://www.avtorgov.com/?p=737>

Komziuk A.T., Komziuk M.A., Lypii E.A. EXECUTION OF ADMINISTRATIVE ACTS: INNOVATIONS OF THE ADOPTED LAW «ON ADMINISTRATIVE PROCEDURE»

The purpose of the scientific article is to determine the essence of the implementation of administrative acts, the peculiarities of its legislative regulation in connection with the adoption of the new Law «On Administrative Procedure». The essence of the execution of administrative acts, the peculiarities of its legislative regulation in the adopted Law of Ukraine “On Administrative Procedure” are determined. The understanding of the concept of administrative act in the literature and legislation is analyzed, its properties are highlighted: firstly, it is either a decision or a legally significant action of an individual nature, secondly, it is adopted (committed) by an administrative body within the framework of solving a specific case, that is, in the exercise of power and, thirdly, it is aimed at ensuring the realization of the rights, freedoms and legitimate interests of individuals and legal entities. The execution of an administrative act is defined as the implementation of the decision made, which is set out in it. It is noted that the execution of an administrative act is possible in various forms, it does not always mean the commission of any special actions by administrative bodies, because it depends on the content of the act, that is, what kind of decision is reflected in it. Several possible types (ways) of execution of administrative acts are distinguished: depending on the subject of its execution, the attitude of the obliged person to execution, the source of legal regulation of execution. The main attention is paid to the enforcement of administrative acts, the characteristics of measures of influence that can be applied by the administrative body to the obliged person, and guarantees of their application. The analysis of the norms of the Law of Ukraine “On Administrative Procedure” allows us to state several possible types (methods) of execution of administrative acts. First of all, depending on the subject, it may be executed by the administrative body that adopted the administrative act, by another administrative body to which the act is transferred for execution (for example, the State Executive Service), or by the person in whose favor the administrative act was adopted. The latter applies to cases when the implementation of an administrative act does not require additional actions of administrative bodies, which can also be considered as a criterion for selecting types of implementation. It is concluded that the adoption of the Law “On Administrative Procedure” was a significant event for the development of administrative and legal regulation of public relations. At the same time, many provisions of the Law on the execution of administrative acts require clarification, harmonization with other norms or systematic streamlining. Therefore, administrative law scholars are faced with the task of deeply understanding the content of this Law, its place among the sources of administrative law, as well as developing appropriate proposals and recommendations for its improvement.

Key words: administrative procedure, stage, administrative act, execution, enforcement, measures of influence.